

בעזה"ש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו

בסעודת רעוא דרעוין

פרשת ויקרא

שנת תש"ע לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תקצ"ח

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

דברי תורה

בסעודה שלישית פרשת ויקרא תשי"ע לפ"ק

ויש לומר דליתא צוהר הק' (פ' במדבר קכא). רזא דמלה דלית חוצין דלא מתכפרין עד דאתפטור צר נש מעלמא, הה"ד (ישעיה כג-יד) אם יכופר לכם העון הזה עד תמותון. והאי יהיב גרמיה ודאי למותא ומסיר נפשיה ליהוה אחר וכו', כמאן דאתפטור מן עלמא וכו', וכדין קוב"ה מרחם עלוי ומכפר ליה לחוביה עכ"ל. וכן כתב שם (פ' בלק קפ"ה:) לשואה גרמיה גו חינון דמסרי נפשייהו על קדושת שמייה, והיינו ציחודא דשמע ישראל, דכל מאן דשוי הכי רעותיה בהאי קרא, אתחשיב ליה כאלו מסר נפשיה על קדושת שמייה ע"כ. והאריך צוה צבני יששכר (תשרי ז-כו), וכתב הנך רואה שמסירות הנפש צכח צאמת, שמקבל עליו כפי המצוה שנעטוה ולא תחללו וכו' ונקדשתי וכו', אתחשיב כאלו מסר נפשיה בפועל ע"ש.

ובצעמ"ל קטן (אות א') כתב, בכל עת ורגע שהוא פנוי מן

אדם כי יקריב מכס קרבן לה', מן הבהמה מן הבקר ומן הלאן תקריבו את קרבנכם (א-ב). ויש להבין דלכאורה תיבת 'מכס' מיותר. וגם הוא שלא במקומו, ויותר יולדק לשון הכתוב, אדם מכס כי יקריב קרבן לה'.

וגראה כי הנה הכתוב (דברים יז-ג) אומר, השמר לך וגו', פן תדרוש לאלהיהם לאמור, איכה יעבדו הגויים האלה את אלהיהם, ואעשה כן גם אני, לא תעשה כן לה' אלקיך, כי כל תועבת ה' אשר שנא עשו לאלהיהם, כי גם את צניהם ואת צנותיהם ישרפו באש לאלהיהם. ויש להבין למה צאמת אין צישראל סוג עבודה כזו, לשרוף עצמו וצניו לה', הלא יש צוה ציטול גמור לאלקיו, שמפקיר חיותו עבור אהבתו אליו, וכדוגמת הנסיון של עקידת יצחק, שהחשיבה ה', עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה וגו', כי צרך אצרכך וגו' (בראשית כג-יז).

בנפשו שמפיל עצמו לכבשן האש על קידוש שמו ית'.

ואיתא בגמרא (ברכות סא:): בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה, זמן קריאת שמע היה, והיו סורקין את צשרו במסרקות של צרול, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידי רבינו עד כאן. אמר להם כל ימי הייתי מנצטער על פסוק זה, בכל נפשך (דברים ו-ה), אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי מתי יבא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי ולא אקיימנו וכו' ע"כ. ופירש אר"ז בעל הקול אריה ז"ל, כי תלמידי רבי עקיבא הכירו עליו שמעיק לו איזה דבר, ואין הוא שמה כל כך. ותמהו איך יתכן כזאת. והשיב להם כי עגס המסירת הנפש הוא דבר קל אלול, כי כל ימי הייתי מנצטער על זה מתי יבא לידי, עברתי במחשבתי כל הצער הזה של סריקת צשר במסרקות של צרול, והייתי משתוקק ומוכן ומזומן לזה בכל עת, אבל עד עכשיו שלא הייתי צריך למסור נפשי בפועל, הייתי יכול למסור עצמי בכח בכל יום ויום, מה שאין כן עכשיו שבא לידי בפועל, כבר לא אוכל לקיימנו עוד. וזה שאמר ועכשיו שבא לידי ולא אקיימנו, לא אוכל לקיים זאת יותר, ועל זה היה מנצטער ע"כ. (ובספר בית הלחמי (ח"א כח:): כתב, ששמע

החורה, ובפרט שהוא יושב בטל לצדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצייר במחשבתו כאלו אש גדול ונורא צוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת הש"י שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש הש"י, ומחשבה טובה הקב"ה מנרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל רק מקיים מצות עשה דאורייתא. בפסוק א' של ק"ש וזכרה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר כנ"ל, ועוד יכוין אס יענו אותו כל אר"ה בכל עיניים קשים, ויפסטו עורו מבשרו, להכחיש ח"ו ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם ח"ו, ויצייר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו כנ"ל, וזוה ילא ידי חיוב ק"ש ותפלה כדין עכ"ל"ק.

וביון דמחשבה טובה הקב"ה מנרפה למעשה (קידושין לט:), ומסירת נפש בכח במחשבה, מחשיב ליה הקב"ה כאילו הקריב עצמו בפועל, אס כן אין לו לאדם להקריב את עצמו לקרבן בפועל, כי אז לא יוכל לקיים זאת רק פעם אחת, ובמחשבים חפשי, אבל כאשר אינו מקריב עצמו בפועל, אז יוכל להציא את עצמו לקרבן יום יום, בכל שעה שמצייר

ע"כ. ואם כן צמח ששחט את האיל בפועל, החשיב צמח כאילו עושה זאת ביצחק. ואיחא ברש"י (שם כז-ד) צמח ה' יראה, אפרו של יצחק לצור ועומד לכפרה (ירושלמי תענית ז-ד) ע"כ. הרי לנו כי אפר האיל קוראהו ה' אפרו של יצחק, כיון שהיה מונח בו צמח מסירת נפשו של יצחק.

וְלִבָּן כאשר אדם מקריב בהמה קרבן לה', והוא חושב כאלו הוא עצמו שחוט וזרוק ונקטר, הרי הוא עצמו מחשב להקרבתו, ועם הבהמה יחד הוא מעלה גם את עצמו לקרבן. והקרבה זו להחשב הוא עצמו כקרבן יוכל לעשות בכל עת ובכל שעה, לא כן להקריב עצמו בפועל לא יתכן רק פעם יחיד. וזהו שאמר, אדם כי יקריב מכס קרבן לה', שירצה להקריב קרבן ממין האדם, להעלות את עצמו לקרבן, העצה לזה הוא מן הבהמה מן הצוקר ומן האלף תקריבו את קרבנכם, בהקרבת הבהמה יוכל להקריב גם את עצמו לקרבן, וצידד עם הבהמה תקריבו קרבנכם דייקא, ועבודה כזו יוכל לעשות תמיד, להיות קרבן אשה לה' לריח ניחוח.

עֹד יש לומר ציבור הכתוב, כי דוד המלך אומר (תהלים נ-ח), לא על זבחך אוביחך ועולותיך לנגדי

זאת מצעל האמרי יצחק ז"ל, וסיפר לו שהיה פעם משובתי שב"ק אלל בעל האמרי יוסף מסיפנקא ז"ל, ואמר לו דברי תורה זו מהקול אריה, והשיב לו, מרגליות טובה הינה צידך. ואחר כך בסעודה שלישיית האריך הרה"ק הג"ל לפרש על פי דרך הגסטר עם הקדמה זו דבדיקות נפלא ע"כ).

וּבְצִיּוֹ ביצחק שאמר לו ה', אל תרד מצרימה וגו', גור בארץ הזאת וגו' (בראשית כו-ג), וברש"י שאתה עולה תמימה, ואין חושה לארץ כדאי לך (צ"ר סד-ג) ע"כ. ולכאורה יצחק לא הוקרב לעולה, שהרי אמר לו ה' אל תשלח ידך אל הנער. אלא צהיית שעלה בלב אברהם בכל נפשו להקריבו לעולה, החשיב ה' את יצחק כאילו הוא עולה תמימה, כי מחשבה טובה של מסירת נפש צמח, מחשיב ה' לקרבן בפועל.

וְעֹד גם זאת, הרי אמר הכתוב באברהם, ויקח את האיל ויעלהו לעולה תחת בנו (כז-ג). וברש"י מאחר שכתוב ויעלהו לעולה, לא חסר המקרא כלום, מהו תחת בנו, אלא על כל עבודה שעשה ממנו היה מתפלל ואומר יהי רצון שתהא זו כאילו היא עשויה בצני, כאילו בני שחוט, כאילו דמו זרוק, כאילו בני מופשט, כאילו הוא נקטר ונעשה דשן (תנחומא שלח ד')

לך, ואחר כך זבח לאלקים, כי אז זה תהיה קרבןך שאתה מקריב לה'. — ולכן אמר, אדם כי יקריב 'מכס' קרבן לה', בגמטריא ק', רומז למאה זרכות שחייב אדם לזכך את ה' בכל יום (מנחות מג:), על ידי זה הבהמה הוא שלו, ואז מן הבהמה וגו' תקריבו את 'קרבנכם' דייקא.

וּבְרֵאשִׁית צזה עוד צביאורו, כי באמת אמרו חז"ל (שם) כל הנהגה מן העולם הזה בלא זרכה כאלו נהנה מקדשי שמים שנאמר לה' הארץ ומלוואה ע"ש. אמנם כאשר האדם מבטל עצמו כליל לה', ומכיר אפסותו שלא יוכל להרים ידו בלי חיותו של ה', ולא כחו ועוצם ידו עושה חיל, אלא הוא הנותן לך כח לעשות חיל (דברים ט-יח), ומתעצם עצמו בקונו, כמו עבד שאין לו יד לעצמו, ויד עבד כיד רבו, אם כן הוא בטל כולו לה', ומותר לו ליהנות מקדשי ה'. וזה ענין ההשתחואה לה' שהיה צמועדים, בצוא כל ישראל להשתחוות לה' בשלש פעמי רגלינו, והיינו הציטול הגמור לה', שאין לו עמידה בפני עצמו כלל, ולהשגה זו זכו ישראל ביתר שאת בזמן קודש צמוקום הקודש, ואז השתחוו לה' צהר הקודש. וזה לאחר זרכה והארץ נתן לבני אדם, היינו מלשון ויצרך את הגמלים, אחר שכורע צרך לה' ומבטל

תמיד (אם איך מציא לי זכחך, ולא עולותיך לנגדי תמיד, איני שם עיני ולצי על כך. רש"י), לא אקח מציתך פר (לא שלך הם אלא שלי) ממכללותיך עתודים וגו', זבח לאלקים תודה (התודה על מעשיך ושוב אלי, זהו זבח שאני חפץ בו, ואחר כך) ושלם לעליון נדריך (כי אז יתקבלו לרצון) ע"כ.

וַיֵּשׁ לומר הכוונה, כי כבר אמר התנא (אבות ג-ו) תן לו משלו, שאתה ושלך שלו, וכן צדוד הוא אומר (דברי הימים א כט-ד) כי ממך הכל ומידך נתנו לך ע"כ. ואם כן כאשר מקריב קרבן לה' אין זה קרבנו, לא שלך הם אלא שלי, ולי הכסף ולי הזהב נאום ה'. אמנם כבר אמרו חז"ל (זרכות לה.) רבי לוי רמי, כתיב לה' הארץ ומלוואה (תהלים כד-א), וכתיב השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם (שם קטו-טו). ומשני לא קשיא כאן קודם זרכה, כאן לאחר זרכה [הרי היא לבני אדם] ע"כ. ואם כן אחר שהאדם מכיר, כי מה שיש לו אינו שלו, ומשיג כי לה' הארץ ומלוואה, ונתן הודאה לה' על מה שהמציא לו הדבר, אז זה נעשה שלו. ולכן אמר לא אקח מציתך פר, לא שלך הם אלא שלי, ומהו העצה שתוכל להציא קרבן לה', זבח לאלקים 'תודה', תן מתחלה הודאה לה' על מה שנתן

עצמו כליל, הרי הוא כיד רבו כזיכול, ואז יוכל ליהנות גם מעולמו של ה'.

ובציונו דוגמתו בתרומה, שאסורה לזר, וחייב עליה מיתה, ומכל

מקום עבד כנעני של כהן, שהוא זר גמור, מותר לו לאכול בתרומה, והוא מטעם כי אין הוא תופס מקום לעצמו כלל, והוא בטל להכהן לגמרי, וידיו ורגליו ופיו הם כהכהן עצמו. וכמו כן מי שמבטל כליל לה', בצחי' ונחנו מה, אין זו מעילה באכילתו במה שנותן לו ה', כי הוא בטל לה'.

והנה באור החיים הק' (פ' ואחמנו)

פירש הכתוב, ואחם הדבקים צה' אלקיקם חיים כולכם היום (דברים ד-ד), דאיתא ברמז"ם (ה' יסודי התורה 1-3) כל הנטפל לה' מלפניו, מותר למוחקו וכו', מלאחריו כגון ק' של אלקי'ך וכ"ס של אלקי'כם וכיוצא בהם אינם נמחקים, והרי הם כשאר אותיות של שם שהשם מקדשם, עד כאן. והוא מה שנתכוין לומר להם במאמר ואחם הדבקים צה', פירושו לפי ששם זה המיוחד שם הוי"ה אין אות נדבקה ונסמכת לו מלאחריו אלא מלפניו, כגון לה', צה', כה', ואותיות אלו אין בהם קדושה ומותר למוחקם, ואם כן תהיה דביקות ישראל צה' בדרכך זה שאין ה' מקדשם, לזה גמר אומר אלקיקם,

פירוש דביקות זה שאתם דבקים צה' אינה כדביקות האותיות שמלפניו, אלא כאותיות שמלאחריו, שהם כ"ס של אלקיקם, שהם קדושים כשאר אותיות של השם ע"כ.

וביארנו במקום אחר, כי באמת כל אחד מאמין צה' וצהשגחתו

על צרואיו, אך ישנם שחושבים כי גם בידם יש איזה כח לקדר פרנקתם ועניייהם, אלא שהם זריכים גם לסייעתא מלעילא שיוכלו לצנע זממם, כי אם ה' לא יצנה בית שוא עמלו בוגיו בו. ובני אדם כאלו הם כדבוקים לה' מלפניו, כי הם עומדים בתחלה, ומחשיבים כחם ועוצם ידם גם בלי עזר ה', ורק אחר כלות כח מעשיהם הם מתדבקים צה', ואין זה דביקות האמיתי, והם לא בטלים כליל לה', והנטפל להשם מלפניו הרי זה נמחק. לא כן הדביקים, הם משיגים כי מנצח עצמם אינם יכולים לזוז אפילו אבר אחד, ובלתי כח ה' אין הם נחשבים לכלום, והם נטפלים להשם מלאחריו, שרק אחר הקדמת ה' הם יכולים לעמוד, וזהו דביקות האמיתי צה', שהם בטלים ומבטולים כליל לה'.

וזהו שאמר הכתוב, אם רוצים אתם להקריב קרבן לה', שיהיה נחשב זה 'קרבנו', אז מתחלה אדם כי יקריב

רשות, ולכן ויקרא אל משה שיצא בתוך הענן ע"ש. ועיין בתורת משה (ה:) מה שכתב בזה.

ועל פי דרכו יש לומר באופן אחר, כי הנה אמרו חז"ל (מגילה יג:), הפיל פור הוא הגורל (אסתר ג-ג), תנא כיון שנפל פור בחדש אדר שמת שמחה גדולה, אמר נפל לי פור בירח שמת זו משה, ולא היה יודע כי בשבעה באדר מת משה ובשבעה באדר נולד משה ע"כ. ויש לומר הכוונה, דהנה מצינו במראה הסנה, כאשר נתגלה ה' למשה שילך לגאול ולהושיע את ישראל, כתיב (שמות ג-ד) ויקרא אליו אלוקים מתוך הסנה, ויאמר משה משה, ויאמר הנני. ואיתא במדרש רבה (שם ג-ב) אתה מואל באברהם אברהם (בראשית כג-יא) יש בו פסיק, יעקב יעקב (שם מו-ג) יש בו פסיק, שמואל שמואל (שמואל א ג-י) יש בו פסיק, אבל משה משה צלי פסיק ע"כ. ובדרשות חתם סופר (לוי אדר קע). כתב דהוא מסתרי תורה, אבל דרך פשוטו יש לומר כי באמת שמו היה משה פעמיים וכו', עיין שם מה שכתב על פי דרכו בקודש.

ויש לומר עוד, הכתוב אומר ויגדל הילד ותצאהו לבת פרעה, ויהי לה לבן, ותקרא שמו משה, ותאמר כי

מכס קרבן לה', נריך הוא להקריב את ענמו מתחלה לה', להיות בטל ליוצרו כליל, ואז לאחר הצרכה יוכל ליטול הצהמה להקריבו לה'. ועל זה רמז אדם כי יקריב מ'כס' קרבן לה', להיות כמו אותיות אלוקים' הנטפל להשם מלאחריו, אשר זהו הדביקות האמיתי, ואח"כ הדביקים צה' אלוקים, ורק אחר זה מן הצהמה מן הצקר ומן האלון תקריבו את 'קרבנכם', תוכלו להקריב מן בהמותיכם קרבן לה', וצבא לאלוקים תודה ושלם לעליון נדריך.

וברשיי כתב, ויקרא אל משה וידבר אליו מאהל מועד לאמור, נא ואמור להם דברי כבושין, ששצילכם הוא נדבר עמי וכו' (תו"כ) ע"כ. ויש להבין איך נרמז כאן בקרא ששצילכם הוא נדבר עמו, חולי קורא אותו ה' מחמת גדול מעלת עצמותו, שהיה צלי ערך ושיעור, ולא קם נציא עוד בישראל כמשה וכו'.

ובראה כי הרמזין (שמות מ-לד) פירש דהכתוב הזה קאי אלדעיל, שנאמר שם, ויכס הענן את אהל מועד, וכבוד ה' מלא את המשכן, ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד כי שקן עליו הענן וגו', והיינו שלא היה ראוי ליכנס לענן ה' בלא

המים משיתוהו, ומצחינה זו לא יכול משה לבוא אל האהל כי שכן עליו הענן וכבוד ה' מלא את המשכן, ואיך יכנס שם צפר דם, ואל יצא צבל עת אל הקודש וגו', ולא ימות, כי צענן אראה אל הכפורת (ויקרא טו-ג), אמנם ויקרא אל משה, לשם משה הפנימי שהוא מושה את ישראל מצרותיהם, וזכות זה שהוא מורה לישראל דרכי נועם של התורה, ומתפלל בעדם לטובה, משה זה יוכל ליכנס גם לתוך הענן, וידבר ה' אליו מאהל מועד. וממילא שפיר נרמזו צוה שרק צשצילכס הוא נדבר עמי, צשציל שהוא עומד ומשמש את ישראל, והוא מושיען של ישראל, עבור זה קרא אותו ה' אל האהל מועד.

והנה צחי' זו של משה, שהוא מושיען של ישראל, ומושה אותם מכל צרותיהם, משה זה לא מת, והוא נצחי ועומד ומשמש, ומליץ תמיד טוב על ישראל. וצבוא חג הפסח, זמן חירותנו, שהוציא משה את ישראל ממצרים, זהו נצחי, שגם כעת נשפע צחי' של גאולה לכל אחד ואחד מישראל. ולכן בסיום הסדר אומרים נרצ"ה בגמטריא מש"ה, שיהא עבודתינו מרובה לפניו ית"ש, ומשה יצא שנית לגאלנו, כי מגלות הזה נגאל צוכותו של משה (וזהר חדש ט.).

מן המים משיתוהו (שמות ז-י), וצרש"י הוא לשון הוצאה צלשון ארמי ע"כ. ולפי זה לכאורה יודק יותר לקרותו צסם משוי, ולא משה. וצאמת גם הקצ"ה קראו צסם זה, אצל הוא מטעם אחר, כי הוא ממלט ומושה את ישראל מכל צרותיהם (עיין צספורנו שס). ומיד צו' צאדר כשנולד מושיען של ישראל נקרא צסם משה, על שם שהוא מושה וממלט את ישראל מצרותיהם, ושז ותצפנהו שלשה ירחים עד ז' סיון, והושלך למים והומשה משם, אז קראתו צת פרעה צסם משה, כי מן המים משיתוהו, והיינו משה משה צ' פעמים.

והנה נפש חיה הוא שמו, ואותו שם משה שניתנה לגופו שהומשה מן המים, צאמת נסתלקה ומת צו' אדר, אצל אותו משה שנולד להיות מושיען של ישראל, להיות ממלט ומושה את ישראל מצרותיהם, לא נסתלק צו' אדר, אלא עומד ומשמש גם להלאה ציתר שאת ויתר עוז. ולא רק שלא מת צו' צאדר, אלא עוד נולד אז צתוקף ועוז, להיות עומד ומשמש לא למטה אלא למעלה צשמי מרום.

ואם כן חיזוניותו של משה נקרא צסם משה, על שם כי מן

ר"ל עם עצמו הוא קשה מאד, והפדיון מזה הגלות הוא דבר קשה יותר, לכן נאמר 'והרצה' דייקא, לפי שהוא קשה שצולן ודפת"ח (הוצא באמרי יוסף פ' וישב).

וְלִבְּנֵי צפסח שמתעורר זמן חירותינו אנו לוקחים שלשה מנות, כי מנה רומז על החירות, ואנו מתפללין שיתעורר מן השמים עלינו גם כעת החירות מהג' מיני גלויות שהאדם מתייקר מהם. — והקשה שצולן הוא מה שהאדם הוא צמאסר קשה אלל עצמו בתוך תוכו ופנימיותו. ועל זה זיקש דוד המלך (תהלים קמב-ח) הוֹיֵאָה מִמִּסְגֵּר נִפְשִׁי לַיהוּדִים אֶת שִׁמְךָ, שְׂוִיֵּאָה ה' אֶת נַפְשׁוֹ מִהַמִּסְגֵּר שֶׁהוּא סָגוּר בְּתוֹךְ לִבּוֹ. — והתכלית של החירות שאנו מצקשים מה' הוא לא למענינו לתועלת עצמו, אלא לכבוד ה', 'להודות את שמך', ועבור זה הוֹיֵאָה מִמִּסְגֵּר נִפְשִׁי, וְצִי יִכְתִּירוּ לְדִיקִים כִּי תִגְמֹל עֲלַי, צִהְיֶה דָּא מִקְרַב לְבַ שְׂאֵתָה סוּמְךָ אֶת יִרְאִיךָ, יִצְאוּ וַיִּתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה, הַנֶּאֱרָגָת מִשְׁבַּחְמוֹתֶיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וּבְרָאָה לזהו הענין שישראל קדושים מזדרזים צנתינת לדיקה ציתר שאת קודם חג הפסח, להמציא לעניינים את צורכיהם, וכמצואר בשלחן ערוך

ובזכות העסק צחורה ומנותיה שניתנה על ידו נזכה להגאל (אזה"ק פ' תזוה כז-כ).

וְאֵנוּ לוקחין שלש מנות צסדר ליל פסח, על פי מה שפירש הרה"ק מוהר"ש מצעלזא זי"ע המסורה, שלש פעמים פדות, חד חסר ושנים מלאים, ושמתו פדת צין עמי וצין עמך (שמות ח-ט), פדות שלח לעמו (תהלים קיא-ט), והרצה עמו פדות (שם קל-י). דיש שלשה מיני גלויות, א' גלות הכללי, היינו מפני חטאינו גלינו מארצנו, וצני ישראל הם בגלות תחת יד הנכרים. וזהו הגלות הקל שצכולס, ולכן אמר ושמתו פדת (רפה) צין עמי וצין עמך. צ' הוא גלות פרטי מה שישראל אחד הוא בגלות אלל חצירו, וכגון האדם אלל אשתו וצני ציתו, או הפועל תחת יד המעצידו, זהו קשה יותר, ולכן אמר פדות שלח לעמו, ונאמר פדות צדגש. ג' הוא מה שכל אחד הוא בגלות ציד עצמו, והוא על פי מאמר רז"ל (עיין צ"ר לד-י) לדיקים מסור לצס צידם ורשעים הם מסורים ציד לצס, ואין צכחם להטות יצרם לטוב להכניע את יצרם הרע, וזה הוא הגלות אשר האדם הוא ציד עצמו, והוא גלות הקשה שצכולן, ולכן נאמר 'והרצה עמו פדות', ר"ל הגלות שהוא 'עמו',

עליו מן השמים, שנאמר (דברים יג-יח)
 ונתן לך רחמים [שמרחם על הצריות]
 ורחמך (שבת קנא.). ע"ש. על כן אנו
 עושין הכנה להשפעת היום טוב, צמח
 שמרצין בעשיית חסד לשצורי לב, וצמח
 זוכין שיהיה גם לנו זמן חירותינו מכל
 השלש סוגי גלויות, צמחולה פרטית לכל
 אחד צמחוב, וצמחולה הכללית אשר
 צניסן נגאלו וצניסן עתידין להגאל,
 צעגללל וצומן קריצ צציאת צן דוד
 צצ"א.

(א"ח סימן תכט-א) דהמנהג לקנות
 חטים לחלקן לעניים לצורך פסח ע"ש.
 כי צהיות שצמי הפסח מתעורר
 השפעה של חירות לכל אחד, להוציא
 ממסגר נפשו, וכמו שחמל ה' על
 עמו צמחרים, ופסח ה' על הפסח
 (שמות יצ-כג), ופירש רש"י וחמל ע"ש.
 כן מתעורר תמיד צכל שנה צצוא
 הזמן הזה רחמים וחסד על עמו. אך
 צמדה שצדס מודד מודדין לו (סוטה
 ט.), וכל המרחם על הצריות מרחמין

על הטוב יזכר
ידידינו החשובים שהשמחה במעונם
שנרבו להוצאת קונטרס הזה

* * *

הרה"ג ר' יצחק זלמן גיפס שליט"א
דומ"ץ בבית מדרשינו ברכת אברהם ב.פ.
לרגל אירוסו בתו תח' עב"ג בן הרה"ג ר' חיים ראזענבערג שליט"א

* * *

הר"ר יקותיאל יודא גאלדבערגער נ"ו
לרגל אירוסו בנו החתן זאב נ"ו
עב"ג בת הר"ר שמואל קעסטנבוים נ"ו

* * *

הר"ר צבי אלימלך שפארן נ"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב